1 Σεπτεμβρίου 2017

Συνεχίζεται η ανθρωπιστική βοήθεια προς τους πληγέντες στην Κένυα

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Του Σεβ. Μητροπολίτη Ναϊρόμπι και κεντρικής Κένυας κ. Μακαρίου στην Romfea.gr

Η εμπειρία που αποκτήσαμε από το πρόσφατο ταξίδι μας, προς τους πάσχοντες από πείνα αδελφούς μας της φυλής Μασάι, συνεχίζεται. Οι ιερείς μας από άλλες περιοχές μας προσκαλούν και ζητούν ενίσχυση.

Ζουν για τόσους μήνες κάτω από την απειλή της πείνας και της εξαθλίωσης. Δεν αντέχουν πια. Η ζέστη και οι συνθήκες που ζουν είναι απερίγραπτες. Πόσο καιρό χωρίς νερό; Για πόσο ακόμα θα περιμένουν να δουν έστω και λίγη βροχή;

Πόσους θα μπορέσουμε εμείς να βοηθήσουμε με τα λίγα που διαθέτουμε; Οι άνθρωποι θέλουν να ζήσουν και ιδιαίτερα τα παιδιά. Το κλίμα δεν είναι καθόλου ευχάριστο και ενθαρρυντικό.

Όλο και περισσότεροι ιερείς τηλεφωνούν και ζητούν ενίσχυση όχι σε χρήμα αλλά σε είδος: τρόφιμα, φαγητά. Για νερό ούτε συζήτηση! Πώς θα φθάσει σ’ αυτές τις καλυμμένες μόνο από ήλιο και σκόνη περιοχές;

Ποτάμια και λίμνες υπάρχουν, όμως όλα είναι κατάξερα μέχρι σε τέτοιο σημείο που μπορείς άνετα να περπατάς μέσα και πάνω τους, αφού έχουν γίνει πια

διάδρομοι επικοινωνίας. Ούτε μια σταγόνα νερού. Αυτή είναι η τραγική εικόνα και διαπίστωση.

Από την πρώτη εμπειρία που είχαμε την περασμένη εβδομάδα, τώρα κάπως άρχισα να συνέρχομαι στην ομαλή ζωή.

Όταν πια κουραστήκαμε, χαθήκαμε, δεν βρίσκαμε κάποιον να μας διαφωτίσει μέσα σ' ένα τόσο αλλόκοτο τοποίο με την αγριάδα της φύσης, αλλά και των ανθρώπων που έτρεχαν να κρυφτούν με το αντίκρυσμα του αυτοκινήτου – νόμιζαν ότι ήλθαμε από αλλο πλανήτη – εμένα με τα μακριά γένια – τι μας θωρούσαν μόνο ο Θεός ξέρει αφού ποτέ δεν κατορθώσαμε να μιλήσουμε μαζί τους.

Μόλις συναντούσαν την απρόσμενη και μη ευχάριστη για κείνους παρουσία μας έτρεχαν να κρυφτούν, βάζοντας, μάλιστα, τα χέρια τους μπροστά στα πρόσωπά τους σαν να έλεγαν «τι είναι αυτά τα περίεργα φαινόμενα!».

Ευτυχώς δεν χάσαμε την υπομονή μας και δεν αγωνιούσαμε. Ξέραμε ότι ο Θεός και τόσοι Άγιοί Του μας προστάτευαν. Όπως φώναξε ο οδηγός μας «περιπέτειες στο άγνωστο» έτσι ακριβώς ήταν!

Κατέβηκα μόνο μια φορά από το αυτοκίνητο για να βγάλουμε φωτογραφίες με τα παράξενα της φύσης θεάματα. Ήταν τόσο καυτερός ο ήλιος, τόσο ανώμαλος δρόμος – αν ήταν δηλαδή δρόμος – η σκόνη που ήταν αδύνατο να την αποφύγουμε.

Σκέφτηκα τους ερημίτες, που, οπωσδήποτε, οι συνθήκες θα ήταν ακόμα χειρότερες από της τότε εποχής και είπα στον εαυτό μου «σταμάτα τις ανούσιες σκέψεις σου και προχώρα στην αποστολή σου».

Ο πειρασμός έρχεται φυσικά την ώρα που μπορεί ο άνθρωπος να αγωνίζεται για την τελείωση της ψυχής του από τα πάθη, την αμαρτία, την αδυναμία να απαλλαγεί απ' όλ' αυτά και τότε να κάνει τον διάβολο να εξαφανιστεί, αφού αυτός είναι η αιτία όλων των κακών.

Εκεί δεν το βάλαμε κάτω. Είπαμε ότι θα συνεχίσουμε ότι θα συνεχίσουμε κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες. Αυτή είναι εξάλλου η αποστολή μας.

Μέσα στα πλαίσια, λοιπόν, αυτής της αποστολής είναι και το θέμα της πείνας. Τα τηλεφωνήματα συνεχίζονται. Οι άνθρωποι ζουν κάτω από απαράδεκτες και απάνθρωπες συνθήκες λόγω της συνεχιζόμενης ανομβρίας.

Έτσι οι εκκλήσεις συνεχίστηκαν και αναγκαστήκαμε να περάσουμε στην απέραντη όχθη. Δεν είμαι ούτε ποιητής ούτε ζωγράφος ούτε λογοτέχνης, για να να μπορέσω να σημειώσω τις διαπιστώσεις μου. Βρισκόμαστε γύρω από το περίφημο όρος

Κιλιμάντζαρο. Τώρα το βλέπουμε με την ανατολή του ήλιου χιονισμένο και περήφανο. Κι όμως οι κάτοικοι γύρω γύρω πεινούν.

Επισκεφθήκαμε ένα, δύο, τρία, τέσσερα χωριά – τοποθεσίες. Πέτρες, βράχοι, χώματα, ήλιος καυτερός. Τι να πρωτοδούμε και πώς να βοηθήσουμε;

Μαζεύτηκαν οι άνθρωποι με άδεια στομάχια. Τους δώσαμε ό,τι είχαμε. Σε μια περίπτωση αγοράσαμε ό,τι είχε μέσα το παντοπωλείο από φαγώσιμα. Τα πήρανε. Ευχαριστήθηκαν. Δεν το πίστευαν.

Ήταν δυνατό να κρατούν στα χέρια τους τέσσερα κιλά καλαμποκάλευρο. Ας είναι. Τώρα θα έχουν τουλάχιστο για τις επόμενες μέρες κάτι να φάνε. Η χαρά τους ήταν απερίγραπτη.

Τόσοι άνθρωποι να ζουν σε τέτοια απόγνωση: Και να θέλουν να φυτέψουν κάτι δεν μπορούν αφού δεν υπάρχει νερό.

Ζουν με μόνη την ελπίδα τους στον Θεό. Μας διδάσκουν κι εμάς τους καλομαθημένους που νομίζουμε ότι αν μείνουμε νηστικοί μια μέρα, θα πεθάνουμε και τρέμουμε και φοβόμαστε μήπως μας συμβεί κάτι τέτοιο.

Οι άνθρωποι αυτοί ιδιαίτερα τα μικρά παιδάκια υποφέρουν και δεν μπορούν να κάνουν κάτι, αφού όλοι τους έχουν ξεχάσει, τους έχουν ξεγράψει. Εκεί που βρίσκονται και όπως ζουν, πού να τους ανακαλύψει κανείς!

Κι όμως κινούνται και έχουν ελπίδες ότι ο Θεός θα βρει τρόπους για να βοηθηθούν και να μην πεθάνουν της πείνας. Ευλογημένοι άνθρωποι του Θεού, καλεσμένοι και ευπρόσδεκτοι να γίνετε κληρονόμοι της Βασιλείας Του!

Δεν έφταναν οι αποστάσεις και οι φοβερές κλιματολογικές συνθήκες. Ενδιάμεσα έγιναν και τρεις κηδείες. Από το Κιλιμάντζαρο η αναχώρηση έγινε η ώρα 6 το πρωί και φθάσαμε εκεί για τη μια κηδεία στις 12 το μεσημέρι.

Ο κόσμος πολύς και περίμενε. Μεγάλο κοινωνικό γεγονός εδώ στην Αφρική η κηδεία. Το έχω γράψει και το επαναλαμβάνω και σήμερα.

Είναι η ώρα που γίνεται ο ευαγγελισμός. Ο κόσμος περιμένει ν’ ακούσει έναν λόγο που θα του αλλάξει την πορεία του και θα τον ετοιμάσει για την άλλη ζωή.

Απ’ εκεί επιστροφή και στην παραγκούπολη της Κιμπίρας. Ο κόσμος, αναστατωμένος από τις τελευταίες τραγικές εξελίξεις. Σκοτωμοί και τρομοκρατία. Έπρεπε να τους ενισχύσουμε.

Και εδώ κάναμε το ίδιο. Μαζεύτηκαν πάνω από 100 άτομα. Διανομή φαγητού. Οι άνθρωποι ανάπνευσαν, ύστερα από την πρόσφατη τραγωδία τους.

Τουλάχιστο η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν τους εγκατέλειψε. Παρούσα σε κάθε περίσταση. Αυτή εξάλλου είναι η αποστολή Της.

Τα τηλεφωνήματα συνεχίζονται. Σε άλλη περιοχή ο κόσμος πεινά κι εδώ από την ανομβρία. Φορτώσαμε και πάλι το λεωφορείο της Πατριαρχικής Σχολής και ξεκινήσαμε.

Η κατεύθυνση διαφορετική. Ανεβήκαμε και κατεβήκαμε την απέρανη και πανέμορφη κοιλάδα που είναι πάντα καταπράσινη και εύφορη, για να φθάσουμε σε δυόμισι περίπου ώρες στην άλλη γωνιά των Μασάι.

Καμιά σύγκριση. Και οι πέτρες και τα λίγα υπάρχοντα δέντρα δακρύζουνα από τη ζέστη. Η ζέστη ήταν άλλο ξεχωριστό φαινόμενο και φυσικά με τη σκόνη που πολλές φορές δυσκολευόμαστε να προχωρήσουμε.

Το αυτοκίνητό μας ήταν καλυμμένο κυριολεκτικά. Δεν είχαμε άλλη επιλογή. Έπρεπε να φθάσουμε. Ο κόσμος μας περίμενε. Και τι κόσμος! Όλων των ηλικιών!

Η πείνα δεν έχει όρια. Και εδώ η διανομή ήταν εξίσου σημαντική. Τους δώσαμε για τώρα. Αν δεν βρέξει, τι θα κάνουν; Ξανά πίσω για να συνεχίσουμε.

Κανένας δεν ενδιαφέρεται. Και πάλιν η Ορθόδοξη Εκκλησία πρωτοστατεί. Δίνει το παρών Της. Εδώ ο κόσμος αργοπεθαίνει. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε.

Ζήσαμε και πάλιν απερίγραπτες στιγμές που πραγματικά μας προβλημάτισαν και μας δίδαξαν πολλά. Καμιά διαμαρτυρία. Τα πρόσωπα όλων χαρούμενα και με [illegible]αμε να

ORTHODOX PARTRIACHAL ECCLESIASTICAL SCHOOL
"MAKARIOS III ARCHBISHOP OF CYPRUS"
P. O. Box 46119-00100 NAIROBI
Romfea.gr

Romfea.gr

ΠΑΤΗΣΤΕ ΕΔΩ ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΠΗΓΉ: romfea.gr